

Sygn. akt V KK 625/21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 stycznia 2022 r.,
w sprawie **K. C. i A. B.**,
skazanych z art. 286 § 1 k.k. i in.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 października 2020 r., sygn. III K (...), A.B. został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od 16 sierpnia 2012 r. do 20 sierpnia 2012 r. w P. i K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. C., w imieniu spółki P. sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w P., jako uprawniony do samodzielnej reprezentacji powyższej spółki, a K.C. jako tzw. „cichy wspólnik” oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili A. Sp. z o.o. z siedzibą w C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.460.000,00 zł, uznanej ustawowo za mienie wielkiej wartości, poprzez

wprowadzenie przedstawicieli spółki A. Sp. z o.o. z siedzibą w C. w błąd co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartego aktu notarialnego oraz co do autentyczności przedłożonej spółce A. gwarancji zwrotu zaliczki nr (...), sfalszowanej uprzednio przez J.D., wystawionej w P. w dniu 16 sierpnia 2012 r., której przedłożenie obligowało spółkę A., w myśl postanowień § 5 ust. 1 pkt 1a aktu notarialnego numer repertorium (...) do zapłaty na rachunek spółki P. Sp. z o.o. S.K.A. kwoty zaliczki w wysokości 2.000.000,00 zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, która to kwota następnie została skompensowana przez A. Sp. z o.o. z ceną sprzedaży nieruchomości położonej w P. przy ul. (...) w oparciu o postanowienia aktu notarialnego z dnia 22 maja 2015 r. numer repertorium (...), tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzona została kara roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 100 zł każda;

2. w okresie od 6 listopada 2013 r. do 18 listopada 2013 r. w P. i K., działając wspólnie i w porozumieniu z K.C., w imieniu spółki P. Sp. z o.o. S.K.S. z siedzibą w P., jako uprawniony do samodzielnej reprezentacji powyższej spółki, a K.C. jako jej tzw. „cichy wspólnik” oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili A. Sp. z o.o. z siedzibą w C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.150.000,00 zł, uznanej ustawowo za mienie wielkiej wartości, poprzez wprowadzenie przedstawicieli spółki A. Sp. z o.o. z siedzibą w C. w błąd co do zamiaru wywiązania się z postanowień zawartego aktu notarialnego oraz autentyczności przedłożonej spółce A. gwarancji zwrotu zaliczki [...] -2013, sfalszowanej uprzednio przez J.D., wystawionej w P. w dniu 7 listopada 2013 r., której przedłożenie obligowało spółkę A., w myśl postanowień § 3 ust. 3 pkt. 1 aktu notarialnego numer repertorium (...) do zapłaty na rachunek spółki P. Sp. z o.o. S.K.A. kwoty zaliczki w wysokości 5.000.000,00 zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, czym działali na szkodę spółki A. Sp. z o.o. z siedzibą w C., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzona została kara roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 100 zł każda;

3. w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej jednak niż w dniu 5 listopada 2013 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z K. C., użył podrobionego

uprzednio przez J.D. dokumentu w postaci aneksu nr 1 z dnia 5 listopada 2013 r. do gwarancji zwrotu zaliczki nr (...) -2012 w ten sposób, że przedłożył wskazany dokument przedstawicielom spółki A. Sp. z o.o. z siedzibą w C., wymagany w związku z umową przedwstępną sprzedaży nieruchomości, zawartą pomiędzy spółką A. Sp. z o.o. a spółką P. Sp. z o.o. z siedzibą w P., tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., za które wymierzona została kara 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej jednak niż w dniu 4 listopada 2014 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z K. C., użył podrobionych uprzednio przez J.D. dokumentów w postaci aneksu nr 2 z dnia 4 listopada 2014 r. do gwarancji zwrotu zaliczki nr (...) -2012 oraz aneksu nr 1 z dnia 4 listopada 2014 r. do gwarancji zwrotu zaliczki nr (...) -2013, w ten sposób, że przedłożył wskazane dokumenty przedstawicielom spółki Sp. z o.o. z siedzibą w C., wymagane w związku z umowami przedwstępnymi sprzedaży nieruchomości, zawartymi pomiędzy spółką A. Sp. z o.o. a spółką P. Sp. z o.o. z siedzibą w P., tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., za które wymierzona została kara 10 miesięcy pozbawienia wolności;

5. w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej jednak niż w dniu 18 listopada 2014 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z K. C., użył podrobionych uprzednio przez J.D. dokumentów w postaci aneksu nr 2 z dnia 18 listopada 2014 r. do gwarancji zwrotu zaliczki nr (...) -2013 oraz aneksu nr 3 z dnia 18 listopada 2014 r. do gwarancji zwrotu zaliczki nr (...) -2012, w ten sposób, że przedłożył wskazane dokumenty przedstawicielom spółki A. Sp. z o.o. z siedzibą w C., wymagane w związku z umową przedwstępną sprzedaży nieruchomości, zawartą pomiędzy spółką A. Sp. z o.o. a spółką P. Sp. z o.o. z siedzibą w P., tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., za które wymierzona została kara 10 miesięcy pozbawienia wolności; powyższe kary jednostkowe zostały połączone, wymierzona została kara łączna 4 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 100 zł każda; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczony został od skazanego oraz K. C. solidarnie obowiązek naprawienia szkody; orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego, zarzucając:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, w postaci uznania, że czynności podejmowane przez oskarżonego A. B. celem wywiązania się z zawartej umowy i zapewnienie pokrzywdzonej działki, na której będzie mogła realizować inwestycję były czynnościami o charakterze pozornym, a co za tym idzie, przypisanie oskarżonemu działania umyślnego z zamiarem bezpośrednim dokonania oszustwa, podczas gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie prowadzić powinno do ustalenia, że oskarżony podejmował realne czynności zarówno przed organami administracyjnymi, jak i wobec osób fizycznych mające na celu pozyskanie działki budowlanej o określonych parametrach, a co za tym idzie, dokonywał wszelkich czynności zmierzających do wywiązania się z zawartej z pokrzywdzoną umowy,
2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, w postaci uznania, że w dniu zawierania umowy z pokrzywdzoną oskarżony nie miał zamiaru wywiązania się z postanowień zawartego aktu notarialnego, podczas gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie prowadzić powinno do ustalenia, że nie zachodzi podstawa do takiego uznania na dzień zawierania aktu notarialnego, jak również ówczesna postawa oskarżonego, jak i później podejmowana przez niego aktywność celem wywiązania się z umowy wykluczają uznanie, że nie miał on zamiaru wywiązania się z umowy,
3. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego, stanu faktycznego niniejszej sprawy, jak również znaczącej różnicy w postawie prezentowanej w toku postępowania przez każdego z oskarżonych, w szczególności uwzględniając uprzednią niekaralność oskarżonego B., jak również przyznanie się do winy i złożenie obszernych wyjaśnień w sprawie, powinna prowadzić do orzeczenia kary w niższym zakresie wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
4. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. dokonanie błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a

nadto pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w postaci dokumentów dotyczących postępowania administracyjnego w zakresie uzyskania warunków zabudowy nieruchomości, z których wynikało, że oskarżony dążył do wywiązania się z umowy zawartej z pokrzywdzoną, to jest do realizacji zaplanowanej inwestycji.

Z uwagi na powyższe obrońca oskarżonego wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. W przypadku nieuwzględnienia wniosku o uniewinnienie oskarżonego, o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary łącznej, poprzez wymierzenie jej zgodnie z zasadą absorpcji, jak również o zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres 5 lat próby.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w odniesieniu do czynów stanowiących przestępstwa oszustwa wyeliminowano przyjęcie, że wprowadzenie w błąd odnosiło się do zamiaru wywiązania się przez oskarżonych z postanowień wskazanych aktów notarialnych; obniżone zostały orzeczone za te czyny kary odpowiednio do roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda oraz roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda; uchylone zostało orzeczenie o karze łącznej i wymierzona została nowa kara łączna 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda; zmodyfikowano kwotę orzeczonego obowiązku naprawienia szkody; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy; orzeciono w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa w postaci art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie przez Sąd II instancji, że przestępstwa stypizowane w tych artykułach realizowały się w momencie i poprzez samą wypłatę środków na rzecz skazanych na poczet realizacji zawartej z nimi umowy podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzić powinna do przyjęcia, że dla bytu przestępstwa opisanego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. koniecznym jest wprowadzenie w błąd podmiotu pokrzywdzonego lub wyzyskanie błędu osoby pokrzywdzonej w momencie popełniania przestępstwa

pozostające w związku przyczynowym z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonego, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca z uwagi na czynności faktyczne podejmowane przez skazanych zarówno przed jak i po świadczeniu pokrzywdzonej, zmierzające do realizacji zawartej umowy, co wyklucza wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru realizacji umowy na moment dokonania przez nią świadczenia.

Podnosząc powyższy zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania celem wydania wyroku uniewinniającego skazanego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie, w nawiązaniu do pisma skazanego A.B. z dnia 14 grudnia 2021 r. (wpływ do SN w dniu 20.12.2021 r.) o zaistnieniu w toku postępowania uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwagi na fakt, że w składzie sądu I instancji zasiadał sędzia delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków w Sądzie Okręgowym w P., wskazać należy, że zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. W niniejszej sprawie nie zaktualizowała się bowiem powołana bezwzględna przyczyna odwoławcza. Należy na tej płaszczyźnie zauważyć, że Trybunał Sprawiedliwości UE konsekwentnie stoi na stanowisku, iż dla zapewnienia stabilności prawa istotne jest, aby orzeczenia sądowe, które stały się prawomocne po wyczerpaniu środków zaskarżenia lub po upływie przewidzianych dla nich terminów, były niepodważalne. Prawo Unii Europejskiej nie wymaga, aby w celu uwzględnienia wykładni określonego przepisu tego prawa, przyjętej przez Trybunał po wydaniu orzeczenia posiadającego powagę rzeczy osądzonej, sąd krajowy był co do zasady zobowiązany do zmiany prawomocnego orzeczenia (por. wyrok TSUE (Wielka Izba) z dnia 24 października 2018 r. w sprawie C – 234/17 i podane tam judykaty). Powołany przez skazanego wyrok TSUE z dnia 16 listopada 2021 r. nie dawał zatem podstaw do wzruszenia orzeczeń sądów obu instancji (por. postanowienie SN z dnia 25 listopada 2021r., II KK 379/20). Sąd Najwyższy prawidłowo przy tym zauważył w treści uzasadnienia wyroku z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt II KK

208/20, że niezbędnym elementem zapewnienia oskarżonemu „prawa do sądu właściwego” w rozumieniu art. 6 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, jest - między innymi - prawidłowość delegowania sędziego do orzekania pod względem formalnym i jego zgodność z wymogami ustawowymi. W tym kontekście trzeba odnotować, że delegacja sędziego orzekającego w przedmiotowej sprawie w I instancji była delegacją prawidłową - wydaną przez uprawniony podmiot, na czas nieokreślony (vide k. 44 akt SN). Pozostawała też bez związku z innymi funkcjami tego sędziego. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 stycznia 2009 r., K 45/07, OTK ZU 2009, nr 1A, poz. 3, uznał natomiast, iż art. 77 § 1 pkt 1,3 i 4 oraz § 2, 2a i 3a u.s.p. są zgodne z art. 10 ust 1, art. 45 ust.1 i art. 173 Konstytucji RP oraz nie są niezgodne z art. 180 ust 2 Konstytucji RP. W uzasadnieniu tego judykatu zaakcentowano, że przyznanie Ministrowi Sprawiedliwości kompetencji do delegowania sędziów za ich zgodą do wykonywania czynności sędziego w innym sądzie lub czynności administracyjnych, nie narusza tego aspektu zasady podziału władz, który akcentuje separację władz z uwagi na ich minimum wyłączności kompetencyjnej. Uzyskując uprawnienie do delegowania sędziów Minister Sprawiedliwości nie otrzymał instrumentu, który dawałby władzy wykonawczej prawo do rozstrzygania indywidualnych spraw typu sądowego lub wiążącego wpływania na rozstrzyganie takich spraw. W tym aspekcie art. 10 ust. 1 i art. 173 Konstytucji RP nie zostały naruszone. Podzielić nadto należy stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zarządzenia z dnia 20 października 2021 r. – wydanego w sprawie Sądu Najwyższego o sygn. akt II KO 58/21, że prawna nieskuteczność aktu delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie będzie miała miejsce jedynie wtedy gdy: a) zostanie on podjęty przez inny podmiot niż Minister Sprawiedliwości, bądź działający w jego zastępstwie albo z jego upoważnienia sekretarz stanu lub podsekretarz stanu, lub b) akt delegowania zostanie podjęty bez wyrażenia przez sędziego zgody na powierzenie mu pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie lub na czas inny niż wskazany w oświadczeniu sędziego o wyrażeniu zgody na powierzenie mu obowiązków sędziego w innym sądzie. Naruszenia prawa opisane wyżej byłyby bowiem tego rodzaju, iż powodowałyby zawsze skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia konstytucyjnych zasad: legalizmu (art. 7

Konstytucji RP) i demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP). Wobec tego wyłącznie niespełnienie wyżej wymienionych konstytucyjnych warunków delegowania sędziego (za jego zgodą) do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie – będzie skutkowało obciążeniem aktu delegacji wadą, która w konsekwencji będzie musiała prowadzić do stwierdzenia nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Uchybienie, o jakim mowa art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. powstaje zatem wtedy, gdy sędzia nie ma w ogóle delegacji do orzekania w danym sądzie, jak i wtedy, gdy jego delegacja nie spełnia ustawowych wymogów warunkujących ważność i skuteczność aktu delegowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., IV KK 12/18, LEX nr 2498035). Takie okoliczności w sprawie natomiast nie zachodziły. Na marginesie już tylko zaakcentować warto, że orzekający w sprawie sąd II instancji również nie stwierdził zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej na tej płaszczyźnie, co wszakże był obowiązany badać z urzędu, a więc niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Przechodząc in meritis: o oczywistym stopniu bezzasadności kasacji można mówić wówczas, gdy w sposób nie budzący wątpliwości w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k., ani też inne zarzucone rażąco naruszenia prawa. Wobec faktu, że kasacja obrońcy skazanego tego rodzaju uchybień nie wykazała, w taki właśnie sposób została oceniona i w konsekwencji oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Nie jest prawdą, że Sąd II instancji przyjął, iż przypisane skazanemu przestępstwa oszustwa realizowały się „w momencie i poprzez samą wypłatę” środków na rzecz skazanych na poczet realizacji zawartej z nimi umowy, oraz że nie zdołał wyodrębnić w działaniu skazanego ustawowych znamion tych czynów. Takie twierdzenie skarżący wywodzi z kontestowania poczynionych w sprawie ustaleń, przeciwstawiając im własne, z których wynika, że pokrzywdzony podmiot nie został wprowadzony w błąd pozostający w korelacji z niekorzystnym rozporządzaniem mieniem, albowiem skazany podejmował działania zmierzające do realizacji zawartej umowy. To wyklucza wprowadzenie pokrzywdzonej spółki w błąd co do zamiaru realizacji umowy na moment dokonania przez nią świadczenia. Powyższa argumentacja wskazywała przede wszystkim, że nie o obrazę prawa

materialnego w postaci art. 286 § 1 k.k. skarżącemu chodziło, lecz o podważanie prawidłowości ustaleń faktycznych. Zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Dlatego też w takiej sytuacji skarżący powinien postawić tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i wskazać, że mógł mieć on wpływ na treść wyroku właśnie co do kwalifikacji prawnej czynu (zob. postanowienia SN: z dnia 15 lutego 2007 r., IV KK 234/06, LEX nr 445859; z dnia 20 listopada 2008 r., V KK 158/08, LEX nr 531386; z dnia 2 grudnia 2008 r., III KK 230/08, LEX nr 491425). Problem jednak w tym, że kasacyjnie taki zarzut pozostaje niedopuszczalny (art. 523 § 1 k.p.k.). Dlatego też w taki sposób skonstruowana kasacja musiała zostać uznana za oczywiście bezzasadną.

Kontrola instancyjna wyroku Sądu Okręgowego w P. skutkowałą modyfikacją ustaleń w zakresie realizacji znamienia wprowadzenia w błąd poprzez wyeliminowanie go w odniesieniu do zamiaru wywiązania się przez skazanego z postanowień aktów notarialnych. Było to konsekwencją uznania, że brak zamiaru zrealizowania dwóch zawartych umów sprzedaży nieruchomości nie był niezbędnym elementem przypisania skazanemu oszustwa na szkodę spółki A.. Istota działania skazanego sprowadzała się bowiem do przedłożenia pokrzywdzonemu sfalszowanych gwarancji bankowych wraz z aneksami. Już bowiem te dokumenty, odebrane przez dokonującego rozporządzenia mieniem za autentyczne, wywołały w jego świadomości fałszywe wyobrażenie co do warunków zawieranej transakcji. Między tym zachowaniem sprawcy, a zachowaniem pokrzywdzonego i jego rezultatem w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem istniał, i zasadnie wyeksponowany został przez Sąd II instancji, związek przyczynowy decydujący o bycie przestępstwa. Nie można wszak nie zgodzić się z logicznym wywodem, że gdyby pokrzywdzony dysponował wiedzą o przedstawieniu mu sfalszowanej dokumentacji bankowej, mającej stanowić zabezpieczenie jego interesu finansowego, nie wszedłby w relacje biznesowe z podmiotem reprezentowanym przez skazanego. Całokształt podejmowanych przez skazanego

czynności, na które zwraca uwagę skarżący, choć odmiennie ocenionych przez Sąd II instancji, nie posiadał jednak takiej wymowy na jaką wskazywał autor kasacji, a już w szczególności nie determinował uznania, że skazany nie zrealizował kompletu znamion art. 286 § 1 k.p.k. Podjęte przez skazanego kroki administracyjne, zmierzające do uzyskania warunków zabudowy dla realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w akcie notarialnym, pozostawały z punktu widzenia prawidłowej oceny realizacji znamienia wprowadzenia w błąd irrelewantne. Tak też zostały ocenione przez Sąd II instancji, który wyraził odnośnie do zakresu prowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem I instancji szereg zastrzeżeń, uznając jego rozbudowanie między innymi w tym właśnie kierunku za merytorycznie zbędne dla ustalenia istoty sprawstwa, o którym decydowały inne, opisane powyżej okoliczności.

Nie były zasadne uwagi odnoszące się do twierdzenia, że „do znamion przestępstwa oszustwa nie należy konieczność powstania szkody wyrażonej w pieniądzu”. Ocena niekorzystności rozporządzenia mieniem jest dokonywana z perspektywy interesów podmiotu doprowadzonego do takiego rozporządzenia. Istotnie, spowodowanie szkody jest elementem często towarzyszącym niekorzystnemu rozporządzeniu mieniem, ale zarazem niekoniecznym dla bytu takiego rozporządzenia. Nie musi ono nadto pozostawać w związku z osiągnięciem przez sprawcę korzyści majątkowej. Niemniej jednak hipotetyczne rozważania odnoszące się do ewentualnej subsumpcji prawnej zachowania skazanego w przypadku, gdyby wywiązał się z zawartych umów, nie miały na gruncie niniejszej sprawy żadnego znaczenia już z tego powodu, że z prawidłowych ustaleń poczynionych w toku procesu, niekwestionowanych w tej części również przez obronę, wynikało, iż do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości niewątpliwie doszło. Nie wdając się tu w głębszą merytoryczną wykładnię przedmiotowego znamienia, stwierdzić należało jedynie, że jej kwestionowanie w zakresie teoretycznych rozważań nieznajdujących żadnego przełożenia na ocenę prawną zachowania skazanego, nie mogło skutecznie wspierać sformułowanego zarzutu.

Konsekwencją zaprezentowanej powyżej oceny było oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej. Na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 2 w zw. z art.

633 k.p.k. skazany został obciążony kosztami postępowania kasacyjnego w części na niego przypadającej.